

Arrest

nr. 178 399 van 25 november 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 19 juli 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 juli 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan de verzoekster op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekster komt op 30 mei 2016 België binnen en vraagt op 31 mei 2016 asiel aan.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat zij op 14 augustus 2014 in Duitsland asiel had aangevraagd en op 13 maart 2016 in Denemarken.

Op 9 juni 2016 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Duitse overheden die op 13 juni 2016 laten weten niet in te stemmen met het verzoek om terugname omdat in maart 2016 vingerafdrukken van de verzoekster werden genomen in Denemarken en de Deense autoriteiten geen verzoek hadden ingediend tot terugname van de verzoekster.

Vervolgens wordt op 23 juni 2016 een terugnameverzoek gericht aan de Deense overheden die op 27 juni 2016 in toepassing van artikel 18.1, d) van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III-verordening) instemmen met het verzoek om terugname.

Op 4 juli 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoekster op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer/mevrouw, die verklaart te heten:

“(…)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Denemarken toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die staatsburger van Kosovo verklaart te zijn, vroeg op 31.05.2016 een derde maal asiel in België. Ze wordt vergezeld door haar echtgenoot A. J. (...) alias I. (...) en haar meerderjarige zoon S. I. (...) en meerderjarige dochter S. I. (...). Een door de betrokkene op 17.09.2010 in België ingediende asielaanvraag was op 31.05.2011 het voorwerp van een beslissing van het niet toekennen van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming. Een tweede asielaanvraag, ingediend op 09.09.2011, was op 26.09.2011 het voorwerp van een beslissing van niet inoverwegingname (bijlage 13^{quater}). De betrokkene diende ook verschillende aanvragen tot machtiging van verblijf in met toepassing van artikel 9bis en artikel 9ter. Deze aanvragen werden allen afgewezen.

De betrokkene is in bezit van een kopie van een identiteitskaart van Kosovo, afgegeven op 27.04.2010 en geldig tot 27.04.2020.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene op 14.08.2014 asiel vroeg in Duitsland en op 13.03.2016 in Denemarken.

De betrokkene werd gehoord op 03.06.2016 en verklaarde dat ze het grondgebied van de lidstaten sinds haar binnenkomst in 2010 niet verliet. In 2014 verruilde ze België voor Duitsland, waar ze asiel vroeg. Ze stelde niet te weten of een beslissing inzake deze aanvraag werd genomen. In maart 2016 vervolgde ze haar weg naar Denemarken, waar ze eveneens asiel vroeg. Na een verblijf in een opvangcentrum nabij Kopenhagen reisde de betrokkene eind mei 2016 door naar België.

De betrokkene stelde drie met verblijfsrecht in een andere lidstaat verblijvende kinderen te hebben : een dochter in Frankrijk en een dochter en zoon in Duitsland.

De betrokkene stelde dat ze besloot opnieuw asiel te vragen in België omdat ze reeds eerder asiel vroeg in België en het land goed kent. De betrokkene verklaarde dat ze haar asielaanvraag in België wil behandeld zien. Ze voelde zich in Denemarken naar eigen zeggen niet welkom.

Op 09.06.2016 werd een terugnameverzoek gericht aan de Duitse instanties die op 13.06.2016 meedeelden dat ze binnen de door Verordening 604/2013 gestelde termijn geen terugnameverzoek van Denemarken ontvingen. Ze wezen ons verzoek vanwege die reden dan ook af.

Op 23.06.2016 werd een terugnameverzoek gericht aan de Deense instanties die op 27.06.2016 met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor terugname.

We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielsstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden

vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat ze door een overdracht aan Denemarken een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Met betrekking tot de argumenten van de betrokkene tegen een overdracht aan Denemarken benadrukken we dat de betrokkene enkel stelde dat ze zich in Denemarken als Rom niet welkom voelde. We wensen op te merken dat dit een bewering van uitermate algemene aard is en de betrokkene tijdens haar verhoor geen gewag maakte van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Denemarken die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens haar wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het feit dat de betrokkene eerder al asiel vroeg in België en het land kent zijn onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De Deense instanties stemden op 27.06.2016 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1) d van Verordening 604/2013 ("de lidstaat is verplicht...d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen"). We verwijzen ook naar artikel 18(2) : "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU". De betrokkene zal na overdracht in Denemarken een nieuwe asielaanvraag kunnen indienen indien ze dat wenst. We benadrukken dat het afwijzen van een asielaanvraag en het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Denemarken ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Denemarken het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Denemarken onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat de door de betrokkene voorafgaand aan haar derde asielaanvraag in België in Denemarken ingediende aanvraag niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst. Verder kent Denemarken onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen van detentie en verwijdering.

De betrokkene stelde gezondheidsproblemen te kennen. We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van haar asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Denemarken zou verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid

een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in Denemarken niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. Hieromtrent wensen we tevens te benadrukken dat de Deense autoriteiten tenminste drie werkdagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene en de Deense instanties volgens de bepalingen van artikel 32 van Verordening 604/2013 indien nodig tot in detail zullen kunnen worden geïnformeerd over eventuele lopende behandelingen, medicijnen of bijkomende maatregelen.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat ze door een overdracht aan Denemarken een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Deense autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1) d van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient zij zich aan te bieden bij de bevoegde Deense instanties.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekster.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 13 van de Dublin III-verordening, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Volledig ten onrechte heeft de Dienst Vreemdelingenzaken jegens verzoekster de beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Eerstens dient benadrukt te worden dat de Verordening Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 in casu van toepassing is.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken manifest ten onrechte voorhoudt dat hieruit zou moeten afgeleid worden dat Denemarken bevoegd zou zijn om verzoekers asielaanvraag te behandelen.

Artikel 13 van bovengenoemde Verordening bepaalt uitdrukkelijk:

"(...)"

Het dient benadrukt te worden dat artikel 13 uitdrukkelijk bepaalt dat een persoon gedurende een onafgebroken periode van ten minste vijf maanden in een lidstaat heeft verbleven. Doch verzoekster heeft geen vijf maanden verbleven in Denemarken.

Hierdoor blijkt dan ook niet dat Denemarken bevoegd zou kunnen zijn voor de asielaanvraag van verzoekster.

Daarnaast wenst verzoekster te informeren dat zij het Schengengrondgebied niet heeft verlaten, nadat zij asiel aangevraagd heeft in België en zij zich verder heeft gewend tot Duitsland en Denemarken, en verder terug naar België.

Minstens dient benadrukt te worden dat er sprake is van een schending van de motiveringsplicht, daar de Dienst Vreemdelingenzaken manifest in gebreke is om uiteen te zetten op welke grond zij zich baseert om een terugname naar Denemarken te verzoeken.

Om deze reden dient de bestreden beslissing dan ook vernietigd te worden.”

3.1.2. In een tweede middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 5, 9, 14 en 46 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: Procedurerichtlijn) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

In de uiteenzetting van het middel citeert de verzoekster de artikelen 5, 9, 14 en 46 van de Procedurerichtlijn en stelt zij het volgende:

“Het dient benadrukt te worden dat Denemarken niet gebonden is door Richtlijn 2013/32/EU. De Deense autoriteiten hebben dan ook geenszins de verplichting om te zorgen voor een daadwerkelijk rechtsmiddel, om ervoor te zorgen dat de betrokkene in de lidstaat kan blijven gedurende de behandeling van het beroep, of zelfs om een persoonlijk onderhoud met de betrokkene.

Het ziet er ook niet naar uit dat de Deense autoriteiten dit uit hun eigen zullen doen, temeer zij bovengenoemde Richtlijn doelbewust en met kennis van zaken niet ondertekend hebben.

De betrokkene, die reeds een asielaanvraag heeft ingediend in Denemarken, riskeert dan ook manifest om opgesloten te worden reeds bij aankomst in Denemarken en zonder mogelijkheid tot verhoor gerepatrieerd te worden naar het land van herkomst.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken schendt dan ook het non-refoulement verbod.”

3.1.3. In een derde middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het EVRM, van de artikelen 4 en 7-12 van de Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking) (hierna: Opvangrichtlijn) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

In de uiteenzetting van het middel citeert de verzoekster de artikelen 4, 7, 8, 9, 10, 11 en 12 van de Opvangrichtlijn en stelt zij het volgende:

“Het dient benadrukt te worden dat Denemarken niet gebonden is door Richtlijn 2013/33/EU. De Deense autoriteiten hebben dan ook geenszins de verplichting om te zorgen voor waarborgen voor verzoeker om niet of op een correcte manier in bewaring genomen te worden, conform bovengenoemde Richtlijn.

Het ziet er ook niet naar uit dat de Deense autoriteiten dit uit hun eigen zullen doen, temeer zij bovengenoemde Richtlijn doelbewust en met kennis van zaken niet ondertekend hebben.

De betrokkene, die reeds een asielaanvraag heeft ingediend in Denemarken, riskeert dan ook manifest om opgesloten te worden reeds bij aankomst in Denemarken en zonder mogelijkheid tot verhoor gerepatrieerd te worden naar het land van herkomst.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken schendt dan ook het non-refoulement verbod.”

3.1.4. In een vierde middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het EVRM, van de artikelen 3-7, 9-13 en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor

vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

In de uiteenzetting van het middel citeert de verzoekster de artikelen 3, 4, 5, 6, 7, 9, 10, 11, 12, 13 en 15 van de Kwalificatierichtlijn en stelt zij het volgende:

“Het dient benadrukt te worden dat Denemarken niet gebonden is door Richtlijn 2011/95/EU. De Deense autoriteiten hebben dan ook geenszins de verplichting om alle feiten zoals weergegeven door de betrokkene grondig te controleren en rekening te houden met de informatie waar de Deense autoriteiten zelf over beschikken bij het nemen van een beslissing over de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus van de betrokkene.

Het ziet er ook niet naar uit dat de Deense autoriteiten dit uit hun eigen zullen doen, temeer zij bovengenoemde Richtlijn doelbewust en met kennis van zaken niet ondertekend hebben.

De betrokkene, die reeds een asielaanvraag heeft ingediend in Denemarken, riskeert dan ook manifest om opgesloten te worden reeds bij aankomst in Denemarken en zonder mogelijkheid tot verhoor gerepatriëerd te worden naar het land van herkomst.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken schendt dan ook het non-refoulement verbod.

Er werd door de Belgische Staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekster.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoeien op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31).'

Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1981-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)'

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v. St. SPELEERS, nr. 2.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (Rv.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel bij de voorstelling van de feiten of van zijnd toestand geloofwaardig maken (Rv.St. THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“Verzoekster stelt een schending voor van artikel 13 van de Dublin II Verordening, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 3 EVRM, van de artikelen 5, 9, 14 en 46 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement, van de artikelen 3-7, 9-13 en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad.

Zij betoogt dat artikel 13 van de Dublin III Verordening bepaalt dat een persoon, gedurende een onafgebroken periode van ten minste vijf maanden in een lidstaat heeft verbleven. Zij stelt dat zij geen periode van vijf maanden in Denemarken heeft verbleven waardoor dit land niet bevoegd kan zijn. Zij

stelt dat Denemarken geenszins gebonden is door de Richtlijn 2013/32/EU en richtlijn 2011/95/EU waardoor zij niet de verplichting hebben om te zorgen voor een daadwerkelijk rechtsmiddel en om de feiten grondig te controleren.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de Deense autoriteiten op 27 juni 2016 hebben ingestemd met het overnameverzoek op grond van artikel 18 (1) d van de Dublin III – Verordening, dat luidt als volgt:

“(…)”

In de bestreden beslissing wordt immers gesteld dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Deense autoriteiten toekomt. Hoewel verzoekster stelt dat Denemarken niet de verantwoordelijke lidstaat zou zijn op grond van artikel 13 van de Dublin III Verordening, betwist zij niet dat zij een asielaanvraag heeft ingediend in Denemarken en dat die autoriteiten op grond van artikel 18 (1) d van Dublin III Verordening hun verantwoordelijkheid hebben aanvaard. Derhalve vindt artikel 13 van de Dublin-III-Verordening in casu dan ook geen toepassing nu de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag berust op de lidstaat waarbij de verzoekster daadwerkelijk en voorafgaand aan de in België ingediende asielaanvraag, een asielaanvraag heeft ingediend en waarover nog niet is beslist (artikel 18.1.b. van de Dublin-III-Verordening).

In de bestreden akte wordt tevens op uitgebreide wijze toegelicht om welke redenen er geen indicaties zijn dat de verzoekster door een overdracht aan Denemarken zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Ook het risico op indirect refoulement wordt hierbij geëvalueerd.

Uit het Dublinverhoor kan niet worden afgeleid dat verzoekster voorafgaand aan de bestreden beslissing enige bezorgdheid heeft geuit dat de Deense asielinstanties haar aanvraag niet volgens dezelfde standaarden zouden behandelen als de Belgische, noch heeft zij de vrees geuit om door de Deense instanties te worden teruggewezen naar zijn land van herkomst. M.b.t. tot de verklaring dat zij zich in Denemarken niet welkom voelde, werd in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat dit een bewering van uitermate algemene aard is en verzoekster tijdens haar verhoor geen gewag maakte van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Denemarken die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie werden ervaren of die volgens haar wijzen op een risico op een schending van voormelde bepalingen.

Verder dient te worden opgemerkt dat in de bestreden beslissing werd verduidelijkt dat Denemarken de Conventie van Genève van 1951 ondertekende, partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens, dat het als lidstaat van de Europese Unie gebonden is door dezelfde internationale verdragen als België en dat de asielaanvraag van de verzoekster door de Deense autoriteiten zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België, zodat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Deense autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/86/EG, niet zouden respecteren.

De bestreden beslissing bevat voorts, m.b.t. de verklaringen van verzoekster de volgende beoordeling: “(…) Met betrekking tot de argumenten van de betrokkene tegen een overdracht aan Denemarken benadrukken we dat de betrokkene enkel stelde dat ze zich in Denemarken als Rom niet welkom voelde. We wensen op te merken dat dit een bewering van uitermate algemene aard is en de betrokkene tijdens haar verhoor geen gewag maakte van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Denemarken die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens haar wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of 4 van het Ed-Handvest.

Het feit dat de betrokkene eerder al asiel vroeg in België en het land kent zijn onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De Deense instanties stemden op 27. 06.2016 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(l)d van Verordening 604/2013 (...)

De betrokkene stelde gezondheidsproblemen te kennen. We merken op dat de betrokkene tot heden in het kader van haar asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te

besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Denemarken zou verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in Denemarken niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. De Deense autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene. (...)"

Met het feit dat Denemarken niet deelneemt aan de vaststelling van de richtlijnen 2013/33/EU en 2011/95/EU en deze derhalve niet bindend noch van toepassing zijn in Denemarken, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat Denemarken wel degelijk het non-refoulementbeginsel en de verdragsverplichtingen voortkomend eruit de Vluchtelingenconventie en het EHRM dienen na te komen. Uit het loutere feit dat Denemarken niet gebonden is door voormelde richtlijnen, kan niet zonder meer afgeleid worden dat de Deense autoriteiten verzoeksters asielaanvraag niet zouden onderwerpen aan een individueel onderzoek en hem zullen blootstellen aan mensenwaardige behandelingen. Naast een algemene kritiek waarbij verzoekster zich beperkt tot het citeren van de richtlijnen, maakt zij geen persoonlijke vrees aannemelijk.

De Raad oordeelde aangaande verzoeksters betoog in het arrest met nummer 17 3.58 6 dat betrekking heeft op de procédure opgestart tegen de bijlage 26quater van verzoeksters echtgenoot als volgt:

"Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt, ondersteund door de stukken van het administratief dossier, vooreerst dat Denemarken verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekende partij, en dit met toepassing van artikel 18 (1) d van de Dublin III Verordening.

Dit artikel luidt:

"1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

(..)

d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen."

Verzoekende partij betwist niet dat zij op 14 maart 2016 een asielaanvraag heeft ingediend in dat verzoekende partij het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten. Artikel 13 van de Dublin III Verordening kan op het eerste zicht in casu niet dienstig worden ingeroepen nu verzoekende partij niet onder het tweede lid van voormelde bepaling valt.

3.4.2.3. De Raad wijst er voorts op dat verzoekende partij zelf erkent dat Denemarken de bepalingen van de Dublin III-Verordening toepast. Dit is inderdaad zo ingevolge de overeenkomst tussen de Europese Unie en Denemarken gesloten op 21 februari 2006 (Official Journal, L66, 8.3.2006,p.38).

In overweging 32 van de Dublin III Verordening wordt als volgt gesteld:

"Wat betreft de behandeling van personen die onder deze verordening vallen, zijn de lidstaten gebonden aan hun verplichtingen op grond van instrumenten van internationaal recht, waaronder de desbetreffende jurisprudentie van het Europees Hof voor de rechten van de mens."

In overweging 39 wordt het volgende gesteld:

"Deze verordening is opgesteld met inachtneming van de grondrechten en de beginselen die met name in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie worden erkend. Deze verordening is met name gericht op volledige waarborging van het recht op asiel dat wordt gegarandeerd door artikel 18 van het Handvest, en van de rechten die worden erkend bij de artikelen 1, 4, 1, 24 en 47 daarvan. Deze verordening dient derhalve dienovereenkomstig te worden toegepast."

Ook in de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat Denemarken de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM.

Door louter te betogen dat haar bepaalde rechten zullen ontzegd worden omdat Denemarken niet onder de toepassing valt van bepaalde richtlijnen, zonder op concrete wijze met enig begin van bewijs aannemelijk te maken dat Denemarken zijn verplichtingen niet nakomt, slaagt verzoekende partij er op het eerste zicht niet in een schending van de door haar aangehaalde bepalingen aannemelijk te maken. Verzoekende partij beperkt zich tot een louter theoretisch betoog dienaangaande maar de Raad benadrukt dat uit de loutere vaststelling dat Denemarken niet gebonden is door de door de verzoekende partij opgesomde richtlijnen, niet zonder meer kan afgeleid worden dat de asielaanvraag van verzoekende partij niet naar behoren zal behandeld worden en dat zij zal blootgesteld worden aan mensenwaardige behandelingen.

Aangezien verzoekende partij, zoals hieronder zal blijken, geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel heeft aangetoond, is er geen reden om in deze stand van het geding de overige door verzoekende partij in haar middel geschonden geachte bepalingen of beginselen te bespreken."

Het enig middel is niet ernstig."

3.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoekster nergens in haar verzoekschrift uiteen op welke wijze zij artikel 2 van het EVRM door de bestreden beslissing geschonden acht. Het derde en het vierde middel zijn, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 18.1, d) van de Dublin III-verordening. Tevens wordt in de beslissing, in tegenstelling tot wat de verzoekster voorhoudt, uiteengezet op basis waarvan een terugnameverzoek werd verricht naar de Deense instanties, met name omdat vingerafdrukkenonderzoek aantoonde dat de verzoekster op 14 augustus 2014 asiel aanvraag in Duitsland en op 13 maart 2016 in Denemarken en de Duitse instanties het terugnameverzoek afwezen omdat zij binnen de in de Dublin III-verordening gestelde termijn geen terugnameverzoek van Denemarken ontvingen en de Deense instanties op 27 juni 2016 met toepassing van artikel 18.1, d) van de Dublin III-verordening instemden met het Belgische verzoek voor terugname. Voorts wordt in de bestreden beslissing ingegaan op de door de verzoekster tijdens haar Dublinverhoor aangevoerde elementen, op de mogelijkheid voor de verzoekster om na overdracht in Denemarken een nieuwe asielaanvraag in te dienen en op de specifieke situatie van de verzoekster, die verklaarde gezondheidsproblemen te kennen, doch hiervan geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende haar gezondheid een overdracht aan Denemarken zou verhinderen of dat zij door de overdracht aan Denemarken vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

3.3.3. De verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat de aangevoerde middelen vanuit dat oogpunt worden onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de door de verzoekster geschonden geachte bepalingen.

3.3.3.1. Artikel 13 van de Dublin III-verordening bepaalt het volgende:

“1. Wanneer is vastgesteld, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 22, lid 3, van deze verordening genoemde lijsten, inclusief de gegevens zoals bedoeld in Verordening (EU) nr. 603/2013, dat een verzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij die lidstaat. Die verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden.

2. Wanneer een lidstaat niet of niet meer verantwoordelijk kan worden gesteld overeenkomstig lid 1 van dit artikel en wanneer, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 22, lid 3, genoemde lijsten, is vastgesteld dat de verzoeker — die illegaal of op onbekende wijze het grondgebied van de lidstaten is binnengekomen — gedurende een onafgebroken periode van ten minste vijf maanden in een lidstaat heeft verbleven alvorens het verzoek om internationale bescherming in te dienen, dan berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij die lidstaat.

Indien de verzoeker gedurende perioden van ten minste vijf maanden in verscheidene lidstaten heeft verbleven, dan is de lidstaat waar hij het meest recentelijk heeft verbleven, verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.”

Te dezen blijkt niet dat de verzoekster gedurende een onafgebroken periode van ten minste vijf maanden in een lidstaat heeft verbleven alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Aldus valt de verzoekster niet onder artikel 13.2 van de Dublin III-verordening. De omstandigheid dat de verzoekster geen vijf maanden in Denemarken verbleven zou hebben, doet hieraan geen afbreuk. Er blijkt evenmin dat de verzoekster het grondgebied van de lidstaten heeft verlaten, zodat ook artikel 13.1 van de Dublin III-verordening niet op haar geval van toepassing is.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat Denemarken verantwoordelijk wordt geacht voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoekster op grond van artikel 18.1, d) van de Dublin III-verordening.

Deze bepaling luidt als volgt:

“1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

(...)

d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen.”

De verzoekster betwist niet dat zij op 13 maart 2016 in Denemarken een asielaanvraag heeft ingediend en dat de Deense autoriteiten op 27 juni 2016 in toepassing van artikel 18.1, d) van de Dublin III-verordening hun verantwoordelijkheid hebben aanvaard. Deze vaststellingen uit de bestreden beslissing worden ondersteund door de stukken van het administratief dossier. De verzoekster toont dan ook niet aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke elementen toepassing heeft gemaakt van artikel 18.1, d) van de Dublin III-verordening en dat hij, door toepassing van deze bepaling te maken, artikel 13 van de Dublin III-verordening heeft geschonden.

Een schending van artikel 13 van de Dublin III-verordening kan niet worden aangenomen.

3.3.3.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n) iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) kan de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekster in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in om de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar aldaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen moeten de betwiste handelingen en omstandigheden een minimumniveau aan hardheid bereiken maar de beoordeling van dit minimumniveau is relatief en afhankelijk van de omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, A.M.E. v. Nederland, nr. 51428/10, § 28).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekster een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt de verzoekster toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een

zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Tenslotte moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 104).

Te dezen wordt er op gewezen dat Denemarken, ingevolge de overeenkomst tussen de Europese Unie en Denemarken gesloten op 21 februari 2016 de bepalingen van de Dublin III-verordening toepast (Official Journal, L66, 8.3.2006, p. 38).

In overweging 32 van de Dublin III-verordening wordt als volgt gesteld:

“Wat betreft de behandeling van personen die onder deze verordening vallen, zijn de lidstaten gebonden aan hun verplichtingen op grond van instrumenten van internationaal recht, waaronder de desbetreffende jurisprudentie van het Europees Hof voor de rechten van de mens.”

In overweging 39 wordt het volgende gesteld:

“Deze verordening is opgesteld met inachtneming van de grondrechten en de beginselen die met name in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie worden erkend. Deze verordening is met name gericht op volledige waarborging van het recht op asiel dat wordt gegarandeerd door artikel 18 van het Handvest, en van de rechten die worden erkend bij de artikelen 1, 4, 7, 24 en 47 daarvan. Deze verordening dient derhalve dienovereenkomstig te worden toegepast.”

Voorts wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat Denemarken het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 ondertekende en tevens partij is bij het EVRM.

Door louter te betogen dat haar bepaalde rechten zullen ontzegd worden omdat Denemarken niet onder de toepassing valt van bepaalde richtlijnen, zonder op concrete wijze met enig begin van bewijs aannemelijk te maken dat Denemarken zijn verplichtingen niet nakomt, maakt de verzoekster een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk. De verzoekster beperkt zich tot een louter theoretisch betoog dienaangaande, doch uit de loutere vaststelling dat Denemarken niet gebonden is door de door de verzoekster opgesomde richtlijn(bepaling)en kan niet zonder meer worden afgeleid dat haar asielaanvraag niet naar behoren behandeld zal worden en dat zij zal worden blootgesteld aan mensonwaardige behandelingen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

3.3.3.3. Door er in het tweede middel louter op te wijzen dat Denemarken niet gebonden is door de Procedurerichtlijn en hieruit af te leiden dat de Deense autoriteiten niet de verplichting hebben om te zorgen voor een daadwerkelijk rechtsmiddel, toont de verzoekster niet aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens heeft vastgesteld dat *“Denemarken onafhankelijke beroepsinstanties (kent) voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen van detentie en verwijdering”*. De verzoekster laat na de overwegingen van de bestreden beslissing dat haar enige argument tegen een overdracht aan Denemarken, met name dat ze zich als Rom in Denemarken niet welkom voelde, *“een bewering van uitermate algemene aard is”* en dat zij voorts *“tijdens haar verhoor geen gewag maakte van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Denemarken die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens haar wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest”*, te weerleggen of te ontkrachten.

Een schending van de artikelen 5, 9, 14 en 46 van de Procedurerichtlijn wordt niet aangetoond.

3.3.3.4. Door er in het derde middel louter op te wijzen dat Denemarken niet gebonden is door de Opvangrichtlijn en hieruit af te leiden dat de Deense autoriteiten niet de verplichting hebben om te zorgen voor waarborgen dat zij (op een correcte manier) zou worden *“in bewaring genomen”*, zonder op concrete wijze met enig begin van bewijs aannemelijk te maken dat zij in Denemarken niet op een adequate wijze zou worden opgevangen, toont de verzoekster geen schending aan van de door haar aangehaalde bepalingen van de Opvangrichtlijn, temeer nu zij tijdens haar gehoor geen gewag maakte van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Denemarken die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM werden ervaren of die volgens haar wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Een schending van de artikelen 4, 7, 8, 9, 10, 11 en 12 van de Opvangrichtlijn wordt niet aangetoond.

3.3.3.5. Door er in het vierde middel louter op te wijzen dat Denemarken niet gebonden is door de Kwalificatierichtlijn en hieruit af te leiden dat de Deense autoriteiten niet de verplichting hebben om *“alle feiten zoals weergegeven door de betrokkene grondig te controleren en rekening te houden met de informatie waar de Deense autoriteiten zelf over beschikken bij het nemen van een beslissing over de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus van de betrokkene”*, zonder op concrete wijze met enig begin van bewijs aannemelijk te maken dat haar asielaanvraag in Denemarken niet op een adequate wijze zou worden onderzocht, toont de verzoekster geen schending aan van de door haar aangehaalde bepalingen van de Kwalificatierichtlijn, temeer nu zij tijdens haar gehoor geen gewag maakte van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Denemarken die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM werden ervaren of die volgens haar wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Een schending van de artikelen 3, 4, 5, 6, 7, 9, 10, 11, 12, 13 en 15 van de Kwalificatierichtlijn wordt niet aangetoond.

3.3.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 13 van de Dublin III-verordening, artikel 3 van het EVRM, de artikelen 5, 9, 14 en 46 van de Procedurrichtlijn, de artikelen 4, 7, 8, 9, 10, 11 en 12 van de Opvangrichtlijn en de artikelen 3, 4, 5, 6, 7, 9, 10, 11, 12, 13 en 15 van de Kwalificatierichtlijn, kan niet worden aangenomen.

3.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.3.5. Het eerste, het tweede, het derde en het vierde middel zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig november tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN